

Πηνελόπη

Στην ενότητα αυτή εμφανίζεται για πρώτη φορά η Πηνελόπη. Η εμφάνισή της γίνεται μ' όλη τη μεγαλοπρέπεια που θα ταίριαζε σε μια βασίλισσα (στ. 365-374). Ο ποιητής περιγράφοντάς την κάνει λόγο για τη σύνεσή της χαρακτηρίζοντάς τη *σκεπτική και φρόνιμη* (αρχ. *περίφρων*, στ. 366), ενώ δηλώνει έμμεσα την ασύγκριτη ομορφιά της περιγράφοντας την ταραχή που προξένησε η παρουσία της στους μνηστήρες (στ. 407-409). Φανερή και η σεμνότητά της στη χαρακτηριστική κίνηση που κάνει για να σκεπάσει τα μάγουλά της με τη μαντίλα της (στ. 371).

Αιτία της εμφάνισής της είναι το τραγούδι του Φήμιου που μιλάει για τον γυρισμό των Αχαιών από την Τροία. Η Πηνελόπη με σεβασμό ζητά από τον αοιδό να τραγουδήσει κάποιο άλλο τραγούδι, γιατί αυτό την πικραίνει πολύ, καθώς της θυμίζει τον ένδοξο άντρα της, που τόσο πολύ λαχταρά να δει. Απ' τα λόγια της γίνεται φανερή η αγάπη και η αφοσίωσή της στον χαμένο της άντρα. Η συζυγική πίστη της εξάλλου αποτελεί και το κεντρικό στοιχείο του χαρακτήρα της και μοιάζει

με τον ανάλογο πόθο του Οδυσσέα. Η λαχτάρα και η αγωνία για τον Οδυσσέα φαίνεται και στους στ. 462-463, όπου ο Τηλέμαχος αναφέρει πως κατά καιρούς η μητέρα του φωνάζει μάντεις για να τους ρωτήσει σχετικά με την τύχη του άντρα της. Γίνεται φανερό, λοιπόν, πως η Πηνελόπη από τη μια θρηνεί τον Οδυσσέα (με κατοίκηση σε πένθος μεγάλο, στ. 380), από την άλλη όμως ελπίζει ακόμα. Όσο για τους μνηστήρες δείχνει να τους αγνοεί· δεν τους απευθύνει ούτε μια φορά τον λόγο, ακόμα κι όταν έμμεσα τους παρατηρεί για τη θορυβώδη συμπεριφορά τους (*κι αυτοί ασπίνουν το κρασί τους σιωπηλοί*, στ. 377-378), μιλά γι' αυτούς στο τρίτο πρόσωπο.

Η απροσδόκητη και αποφασιστική παρέμβαση του γιου της την κάνει να σαστίσει. Ωστόσο αποχωρεί με αξιοπρέπεια, χωρίς να αντιμιλήσει στον Τηλέμαχο ή να του ζητήσει εξηγήσεις, κρατώντας, όπως λέει ο ποιητής, *μέσα της τη συμβουλή του*.